

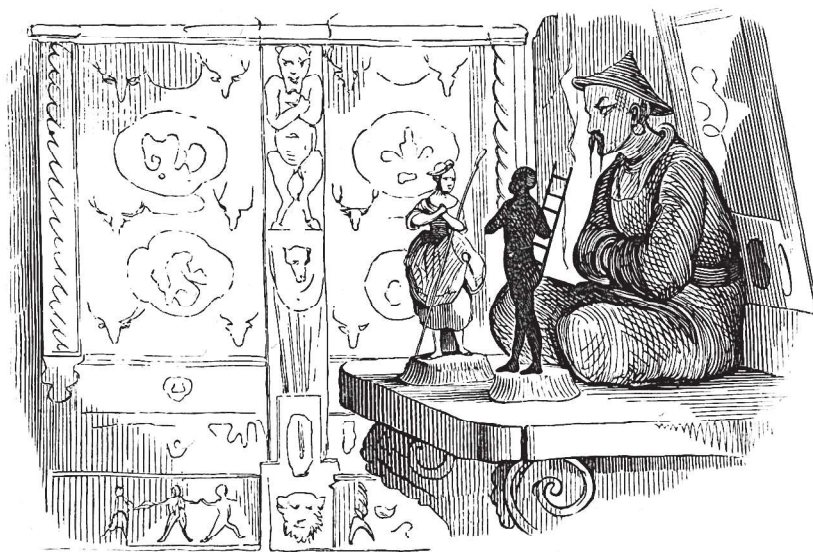
HYRDINDEN OG SKORSTENSFEJEREN

Har du nogensinde set et rigtig gammelt træskab, ganske sort af alderdom og skåret ud med snirkler og løvværk?

Just sådan et stod der i en dagligstue, der var arvet fra oldemoder og udskåret med roser og tulipaner fra øverst til nederst. Der var de underligste snirkler, og mellem dem stak små hjorte hovedet frem med mange takker. Midt på skabet stod snittet en hel mand, han var rigtignok grinagtig at se på, og grinte gjorde han, man kunne ikke kalde det at le. Han havde gedebukkeben, små horn i panden og et langt skæg.

Børnene i stuen kaldte ham altid "gedebukke-bens-over-og-under-general-krigs-kommander-sergenten", for det var et svært navn at sige, og der er ikke mange, der får den titel.

Men at lade ham skære ud – det var også noget! Dog nu var han der jo! Altid så han hen til bordet under spejlet, for der stod en yndig lille hyrdinde af porcelæn. Skoene var forgyldte, kjolen nydelig

hæftet op med en rød rose, og så havde hun guldhat og hyrdestav. Hun var dejlig!

Tæt ved hende stod en lille skorstensfejer, så sort som et kul, men i øvrigt også af porcelæn. Han var lige så ren og pæn som nogen anden. At han var skorstensfejer, det var jo bare noget, han forestillede sig, porcelænsmageren kunne lige så godt have gjort en prins af ham, for det var ét fedt!

Der stod han med sin stige så nydeligt, og med et ansigt, så hvidt og rødt, som en pige. Og det var egentlig en fejl, for lidt sort kunne han godt have været. Han stod ganske nær ved hyrdinden. De var begge to stillet, hvor de stod, og da de nu var stillet sådan, så havde de forlovet sig. De passede til hinanden. De var unge folk. De var af samme porcelæn og begge lige skrøbelige!

Tæt ved dem stod der endnu en dukke, der var tre gange større. Det var en gammel kineser, som kunne nikke. Han var også af porcelæn og sagde, at han var bedstefader til den lille hyrdinde, men det kunne han nok ikke bevise. Han påstod, at han havde magt over hende, og derfor havde han nikket til gedebukke-bens-over-og-under-general-krigs-kommander-sergenten, der friede til den lille hyrdinde.

"Der får du en mand," sagde den gamle kineser, "en mand, som jeg næsten tror er af mahognitræ, han kan gøre dig til gedebukke-bens-over-og-under-general-krigs-kommander-sergentinde. Han har hele skabet fyldt af sølvtøj, udover hvad han har i de hemmelige gemmer!"

"Jeg vil ikke ind i det mørke skab," sagde den lille hyrdinde, "jeg har hørt, at han derinde har elleve porcelænskoner!"

"Så kan du være den tolvte," sagde kineseren, "i nat, så snart det knager i det gamle skab, skal i have bryllup, så sandt som jeg er en kineser!" Og så nikkede han med hovedet og faldt i søvn.

Men den lille hyrdinde græd og så på sin hjertens-aller-kæreste, porcelæns-skorstensfejeren!

"Jeg tror, jeg vil bede dig," sagde hun, "at gå med mig ud i den vide verden, for her kan vi ikke blive!"

"Jeg vil alt, hvad du vil," sagde den lille skorstensfejer, "lad os straks gå, jeg tænker nok, at jeg kan ernære dig som skorstensfejer!"

"Bare vi var vel nede af bordet," sagde hun, "jeg bliver ikke glad, før vi er ude i den vide verden!"

Og han trøstede hende og viste, hvor hun skulle sætte sin lille fod på de udskårne kanter og det forgyldte løvværk ned om bordbenet. Sin stige tog han også til hjælp og så var de nede på gulvet. Men da de så hen til det gamle skab, var der et sådant røre. Alle de udskårne hjorte stak hovederne længere frem, rejste takkerne og drejede med halsen. Gedebukke-bens-over-og-under-general-krigs-kommander-sergenten sprang højt i vejret og råbte over til den gamle kineser: "Nu løber de, nu løber de!"

Da blev de lidt forskrækkede og sprang hurtigt op i skuffen ovenover. Her lå der tre, fire spil kort, som ikke var komplette og et lille dukketeater, der var rejst op, så godt det lod sig gøre. Der blev spillet komedie, og alle damerne, både ruder og hjerter, klør og spar, sad i første række og viftede sig med deres tulipan. Bag ved dem stod alle knægtene og viste, at de havde hoved, både foroven og forneden, således som spillekort har det.

Komedien handlede om to, som ikke må få hinanden. Hyrdinden græd derover, for det var ligesom hendes egen historie. "Det kan jeg ikke holde ud," sagde hun, "jeg må op af skuffen!" Men da de kom på gulvet og så op på bordet, så var den gamle kineser vågnet og rokkede med hele kroppen, han var jo en klump forneden! "Nu kommer den gamle kineser," skreg den lille hyrdinde, og så faldt hun lige ned på sine porcelænsknæ, så bedrøvet var hun.

"Jeg får en tanke," sagde skorstensfejerens, "skal vi ikke krybe ned i den store potpourri-krukke, der står derovre i kroen, der kan vi ligge på roser og lavendler og kaste ham salt i øjnene, når han kommer."

"Det slår ikke til," sagde hun, "desuden ved jeg, at den gamle kineser og potpourri-krukken har været forlovede engang, og der bliver altid lidt godhed tilbage, når man således har stået i et forhold! Nej, der er ikke andet for end at gå ud i den vide verden!"

"Har du virkelig mod til at gå med mig ud i den vide verden?" spurgte skorstensfejerens.

"Har du tænkt på, hvor stor den er og at vi aldrig mere kan komme tilbage hertil!"

"Det har jeg," sagde hun. Og skorstensfejerens så ganske stift på hende, og så sagde han: "Min vej går gennem skorstenen! Har du virkelig mod til at krybe med mig gennem kakkelovnen, både gennem tromlen og røret? Så kommer vi ud i skorstenen, og der forstår